

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca - SSR Anna Zajączkowska

Protokolant – (...)

bez udziału prokuratora

w obecności przedstawicieli oskarżyciela publicznego (...) i (...)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach(...)

sprawy (...)

c. (...) i (...) zd. (...)

ur. (...)

w (...)

oskarżonej o to, że:

1. w okresie od (...) w (...) działając

w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności podała nieprawdę

w złożonych (...) w (...) deklaracjach dla potrzeb podatku od towarów i usług za miesiące od lipca 2012 r. do grudnia 2012 r. oraz od lipca (...) do września (...) poprzez zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do (...) w (...)

w deklaracji VAT-7 za (...), zawyżenie kwoty do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy w deklaracji VAT-7 za sierpień 2012 r., zawyżenie kwoty do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu w deklaracji VAT-7 za wrzesień 2012 r., zawyżenie kwoty do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu w deklaracji VAT-7 za (...), zawyżenie kwoty do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy w deklaracji VAT-7 za (...), zawyżenie kwoty do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy, zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu

w deklaracji VAT-7 za grudzień 2012 r., zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu w deklaracji VAT-7 za lipiec (...), zawyżenie kwoty do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy w deklaracji VAT-7 za sierpień (...), zawyżenie kwoty do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy oraz zaniżenie kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu w deklaracji VAT-7 za wrzesień (...), przez co narażono na uszczuplenie podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 149.430,00 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

2. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru w (...), w miesiącu (...) i (...) nie prowadziła wbrew obowiązkowi ewidencji dla potrzeb podatku od towarów i usług, a w miesiącu (...) prowadziła nierzetelnie ewidencję dla potrzeb podatku od towarów i usług, poprzez niewykazanie wszystkich przychodów uzyskiwanych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 60 § 1 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

3. w okresie od (...) w (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, nie wystawiła wbrew obowiązкови (...) dokumentujących wykonane usługi na rzecz:

- (...), (...), (...) do następujących dowodów wpłaty: (...)– (...), (...) – (...)

- (...) ul. (...), (...) do dowodu wpłaty (...) – kwota 8.500 zł,

- (...) ul. (...), (...) do wpłaty z dnia (...)

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

o r z e k a

I. oskarżoną (...) uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa skarbowego opisanego w punkcie pierwszym, przy czym ustala, iż czynem tym narażono na uszczuplenie podatku od towarów i usług w łącznej kwocie (...), i za czyn ten na podstawie art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks skazuje ją, a na podstawie art. 56 § 2 kks wymierza jej karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych;

II. oskarżoną uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa skarbowego opisanego w punkcie drugim i za czyn ten na podstawie art. 60 § 1 kks w zb.

z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazuje ją, a na podstawie art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierza jej karę grzywny w wymiarze

40 (czterdzieści) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych;

III. oskarżoną uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa skarbowego opisanego w punkcie trzecim i za czyn ten na podstawie art. 62 § 1 kks w zw.

z art. 6 § 2 kks skazuje ją, a na podstawie art. 62 § 1 kks wymierza jej karę grzywny

w wymiarze 40 (czterdzieści) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych;

IV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 2 kk w zw. z art. 20 § 2 kks oraz art. 39 § 1 kks orzeczone w punktach I-III kary grzywny łączy i w ich miejsce wymierza oskarżonej karę łączną grzywny w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych;

V. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 840 (osiemset czterdzieści) złotych, zaś na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks pozostałymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 805/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

(...) w (...) prowadziła działalność gospodarczą z zakresu robót budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych pod nazwą (...). W okresie od 1.07.2012 r. do 4.02.2015 r. była zarejestrowanym i czynnym podatnikiem podatku VAT w (...) w (...).

W toku działalności (...) rozliczała się z kontrahentami zarówno gotówkowo, jak i przelewami bankowymi. (...), wbrew ustawowemu obowiązkowi, nie wystawiła faktur dla celów podatkowych za przyjęte od kontrahentów (...) w 2012 r., (...) w (...) i (...) w (...) zaliczki. Wystawiała klientom wówczas jedynie druki KP potwierdzające wpłatę tych zaliczek. Ponadto (...) w okresie od lipca 2012 r. do grudnia 2012 r. oraz od marca (...) do września (...), z wyłączeniem sierpnia (...), w prowadzonej przez siebie ewidencji sprzedaży dla potrzeb podatku VAT nie ujawniła wszystkich osiągniętych dochodów z prowadzonej przez siebie działalności, które to dochody uzyskiwała zarówno gotówkowo, jak i przelewem bankowym, przy czym w miesiącu (...) i (...) nie ujawniła żadnych dochodów, mimo że takie w rzeczywistości osiągnęła. W ten sposób w złożonych deklaracjach podatkowych VAT-7 w okresie od lipca 2012 r. do grudnia 2012 r. oraz od lipca (...) do września (...) podawała nieprawdę poprzez zaniżanie kwot podatku podlegającego wpłacie do organu podatkowego oraz zawyżanie kwot do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy, czym naraziła na uszczuplenie podatku VAT na łączną kwotę (...) złotych.

(...) ma (...), jest (...)

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie zawiadomienia (...) (k. 1-3), (...) (k. 4), (...) (k. 5), wydruku z (...) (k. 6-7, k. 195), (...)wystawionego przez (...) (k. 8-10), protokołu kontroli podatkowej (k. 37-59, k. 166-188) potwierdzeń odbioru (k. 60, k. 87, k. 104, k. 129, k. 165, k. 189, k. 193), decyzji Naczelnika (...) w (...) (k. 66-86, k. 88-103, k. 108-128, k. 145-164), decyzji dyrektora (...) w (...) (k. 137-140), (...) (k. 190), decyzji dyrektora (...) (...) w (...) (k. 191-192), (...) (k. 217-218), (...) (k. 219-220), (...) (k. 221), (...) (k. 222-223), protokołu czynności sprawdzających (k. 224-226), oświadczenia (...) (k. 227), (...) (k. 228-229), rejestrów zakupów VAT 2012 (k. 230-235), (...) (k. 236-239), pisma (...) (k. 240-241), (...) (k. 242), KP (k. 243-244), (...) (k. 245), (...) (k. 246-250), protokołu z czynności sprawdzających (k. 251-254), (...) (k. 255-266), pisma (...) (...) (...) – (...) (k. 267), pisma (...) (k. 268), (...) (k. 269), (...) (k. 273-278), potwierdzenia transakcji (k. 279), Kp (k. 280-282), szczegółowego zakresu robót (k. 283-284), (...) (k. 285-287), pisma (...) (k. 288), (...) (k. 289-293), KP (k. 294), pisma (...) (k. 295), (...) (k. 295v), (...) (k. 296-299), rejestrów sprzedaży VAT 2013 (k. 300-301), ewidencji sprzedaży (k. 302-304), rejestru sprzedaży (k. 305), (...) (k. 306-353), deklaracji dla podatku od towarów i usług (k. 357-358), analizy zasadności zwrotu VAT (k. 359-361), protokołu nr (...) (k. 362-363), oświadczenia oskarżonej (k. 364), rejestrów zakupów VAT (k. 365), faktur (k. 366-367), deklaracji dla podatku od towarów i usług (k. 368-369, k. 370-371, k. 372-373, k. 375-376, k. 377-378, k. 379-380, k. 381-382, k. 383-384, k. 385, k. 386-393), pisma oskarżonej (k. 374), wyroku z uzasadnieniem w sprawie I C 296/15 (k. 401-407), sprzeciwu od pozwu (k. 408-409), karty karnej (k. 444, k. 474, k. 484), apelacji (k. 458-470), (...) (k. 493), (...) (k. 494), KP (k. 495-497), potwierdzeń przelewów (k. 498-501), zeznań świadka (...) (k. 208-209), zeznań świadka (...) (k. 210-211), zeznań świadka (...) (k. 212-213), zeznań świadka (...) (k. 214-216), zeznań świadka (...) (k. 270-272), zeznań świadka (...) (k. 397-398, k. 450-452), zeznań świadka (...) (k. 477-478), zeznań świadka (...) (k. 488), zeznań świadka (...) (k. 488), zeznań świadka (...) (k. 488-489), zeznań świadka (...) (k. 489) oraz częściowo wyjaśnień oskarżonej (...) (k. 412-413, k. 448-449).

Przesłuchiwana w postępowaniu przygotowawczym (k. 412-413) oskarżona (...) nie przyznała się do zarzucanych jej czynów i odmówiła składania wyjaśnień.

Przesłuchiwana w postępowaniu sądowym (k. 448-449) oskarżona (...) nie przyznała się do zarzucanych jej czynów. Wyjaśniła, że otworzyła działalność gospodarczą w (...) i zawiesiła ją na okres (...) lat, po czym wznowiła ją w (...). Od tej pory zaczęła działać w obszarze budownictwa. Faktury wystawiała na życzenie klientów, którzy najpierw płacili jej zaliczki na materiały i pracowników, co potwierdzała drukami KP. Wyjaśniła, że te zaliczki w momencie ich wypłacania nie były jej dochodem. Dopiero po rozliczeniu pracy na podstawie wszystkich dokumentów od klienta, wystawiała fakturę, na której wykazywała swój dochód. Dodała także, że księgowość prowadził jej księgowy, która nie zwracała jej uwagi na praktykę prowadzenia dokumentacji. Zaznaczyła, że od wszystkich druków KP wystawiała faktury. Wyjaśniła ponadto, że w (...) dostarczała

księgowej tylko faktury, a ona przygotowywała i wypełniała za oskarżoną deklaracje podatkowe. Księgowa prowadziła też jej ewidencje.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd jedynie częściowo dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej (...) w zakresie w jakim były zgodne z ustalonym stanem faktycznym. W pozostałym zaś zakresie jej wyjaśnienia są w ocenie Sądu niewiarygodne. Oskarżona nie przyznała się do zarzucanych jej czynów. W zakresie czynu podawania nieprawdy w złożonych deklaracjach podatkowych VAT wyjaśniła, że deklaracje przygotowywała i wypełniała za nią księgowa na podstawie dostarczonych faktur. Wyjaśnienia te jednak nie mogą prowadzić do wniosku, iż oskarżona rozliczyła w ten sposób wszystkie osiągnięte przez swoją firmę dochody. Przesłuchana w charakterze świadka księgowa (...) zeznała bowiem, iż deklaracje podatkowe przygotowywała na podstawie dokumentacji wyłącznie dostarczonej jej przez oskarżoną. Świadek nie miała dostępu do konta bankowego oskarżonej, ani też nie miała możliwości weryfikacji czy dostarczane jej przez oskarżoną faktury wyczerpują wszystkie zdarzenia gospodarcze, których uczestnikiem była oskarżona. Świadek w ramach współpracy z oskarżoną musiała polegać na zaufaniu do niej. Dowody przeprowadzone w toku rozprawy wskazują na to, że oskarżona osiągała w ramach prowadzonej działalności dochód, którego nie chciała zaewidencjonować, pomijała dokumentację w przekazaniu do księgowej lub takiej dokumentacji w ogóle nie prowadziła. W toku kontroli podatkowej przeprowadzonej wobec oskarżonej ustalono, że oskarżona w trakcie prowadzenia działalności gospodarczej posiadała rachunki bankowe w czterech bankach: (...), (...), (...) i (...), jednak jakiegokolwiek operacje odnotowano tylko na rachunku prowadzonym przez (...). W okresie od lipca 2012 r. do grudnia 2012 r. odnotowano na rachunku wiele przelewów przychodzących, często na wysokie kwoty, które z uwagi na ich wielkość mogą się wiązać z dochodami z działalności, a które to nie znajdowały pokrycia w przedstawionej za ten rok z deklaracjami podatkowymi dokumentacją księgową. Dlatego też przelewy te wzbudziły wątpliwości i jawiły się jako nieujawnione dochody z działalności firmy oskarżonej. Oskarżona w toku postępowania podatkowego wskazała, że ten rachunek jest kontem prywatnym, a przelewy przychodzące nie miały związku z prowadzoną działalnością. I tak, oskarżona wyjaśniła w toku postępowania kontrolnego z szczegółowym wskazaniem, że w lipcu 2012 r. część przelewów pochodziła od jej teściów na poczet pomocy przy opłacaniu bieżących rachunków życia codziennego czy budowy domu. Biorąc pod uwagę kwotę tych przelewów, gdzie najwyższy był na kwotę 6000 złotych, a także treść zeznań świadków (...) i (...), którzy na rozprawie potwierdzili, iż w tamtym czasie pomagali finansowo swojemu synowi i jego żonie, jak i też treść zeznań rodziców oskarżonej (...) i (...), którzy w toku kontroli podatkowej stwierdzili, że także wspierali finansowo córkę, uznać należało, wbrew ustaleniom kontroli podatkowej, że wskazane przez oskarżoną przelewy rzeczywiście były przelewami prywatnymi pochodzącymi od teściów. Taki wniosek nie kłóci się z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Powyższa konstatacja dotyczy również jej wyjaśnień dotyczących większej części przelewów, które odnotowano na jej koncie w październiku 2012 r., a które oskarżona szczegółowo wskazała jako pochodzące od teściów. Oskarżona

w zakresie przelewów w lipcu dodała także, że część z nich była dochodem z działalności gospodarczej nie jej, a jej męża (...). Częściowo jej twierdzenia zostały potwierdzone zarówno w wyniku jego zeznań, jak i też poprzez przedstawione w postępowaniu dokumenty, w tym potwierdzenia przelewów wynagrodzenia od świadków (...) i (...) za umówioną usługę wykonaną przez męża oskarżonej, co poświadczają także ich zeznania złożone na rozprawie. Jednakże przelewy na kwotę 14960 złotych i 6000 złotych również zaznaczone jako dochody jej męża nie zostały

w żaden sposób potwierdzone, dlatego w ich zakresie Sąd nie dał wiary jej twierdzeniom. Tak samo niewiarygodnym jest okoliczność, iż przelewy na kwotę 4500 złotych oraz 20300 złotych to pochodząca łącznie od babci oskarżonej darowizna na poczet budowy domu, podczas gdy jak ustalono babcia oskarżonej zmarła w 2009 r., a przelewy zostały dokonane

w 2012 r. Ewentualne twierdzenia, iż w imieniu babci przelewów dokonała inna osoba, która sprawowała pieczę nad tymi środkami finansowymi po jej śmierci nie mogą polegać na prawdzie. Gdyby rzeczywiście tak było, oskarżona nie miałaby żadnego powodu, aby nie wskazać tej osoby i wykazać tę okoliczność, chociażby na podstawie danych rachunku bankowego nadawcy przelewu. Przelew na kwotę 28400 złotych pochodzi natomiast od (...) i stanowi zaliczkę na poczet wiążącej go z oskarżoną umowy, co wynika

z zebranej w czasie kontroli dokumentacji, a więc niewątpliwie jest ten przelew związany

z działalnością oskarżonej. Przelewy zaś na kwotę 12060 złotych i 10250 złotych nie zostały przez oskarżoną w żaden sposób wyjaśnione. Tym samym oskarżona w żaden sposób nie odniosła się do przelewów przychodzących w innych miesiącach kontrolowanego okresu, w tym również do części przelewów z (...) Oskarżona złożyła wyjaśnienia jeszcze tylko w zakresie pieniędzy wpływających w grudniu 2012 r., jednak wobec tego, że w zakresie tego miesiąca organy podatkowe uznały jako dochody z działalności tylko te przelewy, które wykazane zebraną dokumentacją źródłową pochodziły od kontrahentów oskarżonej, (...) i (...), wyjaśnienia te pozostawały poza oceną Sądu. Niewyjaśnione w żaden sposób przelewy czy też przelewy, które oskarżona wyjaśniła w sposób niewiarygodny, co wskazywano wyżej, Sąd uznał, że faktycznie pochodziły one z prowadzonej przez oskarżoną działalności gospodarczej, a wobec braku odpowiedniej dokumentacji księgowej, nie zostały przez oskarżoną zaewidencjonowane w celach podatkowych. Wątpliwości nie budzą jedynie wyżej wskazane przelewy oznaczone jako pochodzące od teściów czy będące dochodem jej męża, a potwierdzone w zebranych materiale dowodowym. Oskarżona w toku postępowania podatkowego wskazała, że konto, które zostało skontrolowane jest jej kontem prywatnym, niezwiązanym z działalnością gospodarczą. Jednak ten numer rachunku bankowego był wskazywany na niektórych umowach z kontrahentami jako rachunek bankowy na który należy wpłacać wynagrodzenie za wykonane usługi. Oskarżona posiadała w tym czasie jeszcze trzy inne konta, na których nie odnotowano żadnych transakcji. Jedynie konto kontrolowane było czynne. Mało prawdopodobnym zdaniem Sądu jest, aby oskarżona w ramach działalności rozliczała się z klientami tylko w sposób gotówkowy. W realiach dzisiejszych czasów, zwłaszcza przy obracaniu znacznymi kwotami, oczywistym jest, że część dochodu musiała wpływać jej na jakiś rachunek bankowy. Tym bardziej, że przykładowo przecież w lipcu 2012 r. jeden z przelewów pochodził niewątpliwie od jej kontrahenta, (...). Tym samym wyjaśnienia oskarżonej, że było to konto prywatne są nieprawdziwe. Należy też wspomnieć, że gdyby wszystkie pozostałe przelewy budzące wątpliwości a nie wyjaśnione przez oskarżoną faktycznie miały charakter przelewów niezwiązanych z działalnością, to oskarżona byłaby zdolna wytłumaczyć je w toku kontroli czy w czasie niniejszego postępowania, tak samo jak uczyniła to z innymi przelewami, przykładowo pochodzącymi od jej teściów czy rodziców. Przemilczenie tych okoliczności może świadczyć o celowym pominięciu wytłumaczenia tych przelewów przez oskarżoną. Zwłaszcza, że jak należy wskazać, oskarżona w żaden sposób też nie próbowała wyjaśnić wpływających na jej konto przelewów w (...) Wyjaśnienia oskarżonej, że całość jej księgowości prowadziła świadek (...) oraz że była to jej pierwsza działalność, prowadzące jakoby do wniosku, iż ewentualne nieprawidłowości były nieumyślnymi pomyłkami, nie mogą się ostać. Trudno bowiem uwierzyć, aby osoba wchodząca na rynek jako przedsiębiorca, od której wymaga się rzetelności, nie rozeznała się wcześniej w obowiązujących przepisach prawa oraz w praktyce prowadzenia tej działalności, chociażby dla własnego poczucia bezpieczeństwa gospodarczego. Zwłaszcza, że mąż oskarżonej, (...), również w tym czasie prowadził działalność gospodarczą w tym samym zakresie, zatem niewątpliwie mógł służyć oskarżonej radą i pomocą przy prowadzeniu własnej. Wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie zmierzały w ocenie Sądu do przerzucenia swojej odpowiedzialności na księgową, która to miała nie zwracać oskarżonej żadnej uwagi na praktykę prowadzenia dokumentacji firmowej. Również niewiarygodne są jej wyjaśnienia wskazujące na to, że zaliczki potwierdzone drukami (...) nie były jej dochodem, dlatego nie wystawiała faktur. Obowiązek ten bowiem wynika wprost z przepisów obowiązujących w dacie prowadzenia działalności przez oskarżoną i z przyczyn wskazanych wyżej, w szczególności z tego względu, że jej mąż też prowadził działalność i mógł jej pomóc, mało prawdopodobnym jest, aby oskarżona nie była świadoma tego obowiązku. Wskazany przez nią fakt, że faktury zaliczkowe wystawiła na życzenie klientów został zaś zaprzeczony zeznaniami świadka (...). Z tych wszystkich przyczyn omówionych powyżej Sąd ocenił, że wyjaśnienia oskarżonej stanowią przyjętą przez nią linię obrony, zmierzającą do co najmniej umniejszenia swojej odpowiedzialności karnej.

Zeznania świadków (...), (...), (...), (...) oraz (...) należy uznać za wiarygodne, albowiem są logiczne, pozostają w spójności z wyjaśnieniami oskarżonej w ich wiarygodnej części oraz nie przeczą powyżej omówionej ocenie wyjaśnień oskarżonej. Z tego samego względu wiarygodne są też zeznania świadków (...), (...) oraz (...), zwłaszcza że są to dla oskarżonej osoby obce. Na wiarę zasługują też zeznania świadków (...), (...) i (...), zwłaszcza, że ich depozycje zostały potwierdzone zebraną w sprawie dokumentacją.

Sąd obdarzył wiarą także wszelkie dowody pozaosobowe, które zostały sporządzone lub przygotowane rzetelnie, przez uprawnione podmioty i nie były kwestionowane przez żadną ze stron w toku procesu.

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody łączą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez oskarżoną przypisanych jej czynów, wina, opisy czynów, ze zmianą w zakresie czynu z art. 56 § 2 kks, oraz kwalifikacje prawne nie budzą żadnych wątpliwości. Swoim zachowaniem oskarżona wyczerpała ustawowe, przedmiotowe jak i podmiotowe, znamiona wszystkich zarzucanych jej przestępstw.

W myśl art. 56 § 2 kks karze grzywy do 720 stawek dziennych podlega podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie, a kwota tego podatku jest małej wartości.

Istotą zachowania typizowanego w art. 56 kks jest wprowadzenie organu podatkowego w błąd poprzez niezgodne z rzeczywistością przedstawienie bądź zatajenie okoliczności mających wpływ na wysokość podatku. Podmiot dopuszczający się oszustwa podatkowego zachowuje się więc od strony formalnej poprawnie. Bierze bowiem udział w postępowaniu podatkowym. Konsekwencją jego zachowania od strony materialnej jest jednakże co najmniej narażenie podatku na uszczuplenie. Wynika z powyższego, że przedmiotem czynności wykonawczej będzie tu za każdym razem deklaracja bądź oświadczenie składane przez podatnika organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi, ale jedynie w tych przypadkach, gdy podatnik poda w tych deklaracjach bądź oświadczeniach informacje niezgodne ze stanem faktycznym (podanie nieprawdy), bądź poda nie wszystkie informacje relewantne dla ustalenia wysokości podatku (zatajenie prawdy), bądź zaniecha podania informacji istotnych dla wysokości podatku mimo istnienia w ustawach podatkowych szczególnego obowiązku do takiego zachowania (niedopełnienie obowiązku zawiadomienia o zmianie danych).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że jak ustalono oskarżona (...) złożyła do organu podatkowego za (...)i (...) deklaracje podatkowe

VAT-7, w których wykazała swoje dochody w określonej wysokości i od nich dokonała samonaliczenia ciążącego na niej zobowiązania podatkowego. Dochody te były jednak zaniżone. Oskarżona nie ujawniła bowiem dochodów uzyskanych zarówno od ustalonych kontrahentów, rozliczających się w sposób gotówkowy ((...), (...) czy (...)), jak też innych dochodów pochodzących z jej działalności gospodarczej,

a ujawnionych na jej rachunku bankowym. Dochody te, jako pochodzące z działalności gospodarczej, winny zostać przez oskarżoną ujawnione w deklaracjach podatkowych. W tej sytuacji oskarżona podała nieprawdę. Biorąc pod uwagę, iż oskarżona jako przedsiębiorca, działająca obok męża prowadzącego również działalność gospodarczą, w ocenie Sądu była świadoma swoich obowiązków podatkowych i tego, że zataja swoje dochody, co doprowadziło do narażenia podatku na uszczuplenie. Popełniła zarzucany jej czyn zatem umyślnie i w zamiarze bezpośrednim. Oskarżona podawała nieprawdę w każdej składanej co miesiąc deklaracji VAT-7 przez okres(...) lat uznano, że czynu tego dokonała w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 6 § 2 kks. W trakcie postępowania karnego, po przeprowadzeniu wszystkich dowodów, Sąd uznał, że nie tylko dochody oskarżonej na rachunku bankowym wskazane przez organ kontrolny stanowią dochody z poza działalności gospodarczej, ale też te, które Sąd szczegółowo wskazał w ramach oceny wyjaśnień oskarżonej, a których organ kontrolny nie brał pod uwagę. Dotyczy to dochodów w lipcu i październiku 2012 r. Koniecznym było zatem, po wyeliminowaniu tych dochodów, ponowne naliczenie podatku, który swoim zachowaniem oskarżona narażyła na uszczuplenie. W lipcu 2012 r. Sąd uznał, że dochody z działalności gospodarczej stanowią przelewy na kwoty 0,99 złotych i 12060 złotych (niewyjaśnione), 28400 złotych (pochodzący od (...)), 4500 złotych i 20300 złotych (wyjaśnione jako darowizna od babci), 14960 złotych i 6000 złotych (wyjaśnione jako dochody męża, ale niepotwierdzone żadną dokumentacją) oraz 10250 złotych (niewyjaśniony). W ten sposób Sąd naliczył od kwoty 28400 złotych pochodzącej od (...) podatek według stawki 8%, wynoszący 2104 złote, zaś od pozostałej kwoty 68070,99 złotych podatek według stawki 23%, wynoszący 12729 złotych, zatem za miesiąc (...) podatek należny wyniósł 14833 złote. W październiku 2012 r. Sąd uznał, że dochody z działalności gospodarczej

stanowią przelewy na kwoty 3100 złotych, 10000 złotych, 700 złotych, 20000 złotych, 5000 złotych, 3200 złotych oraz 15800 złotych jako w żaden sposób niewyjaśnione. W ten sposób Sąd naliczył od sumy 57800 złotych podatek według stawki 23%, wynoszący 10808 złotych. Za (...) organ podatkowy naliczył zobowiązanie podatkowe na kwotę 20619 złotych, zatem różnica między tym a tym co ustalił Sąd wynosi 5786 złotych. Natomiast za październik 2012 r. organ podatkowy, przy uwzględnieniu niesłusznie naliczonej kwoty

69 złotych do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy, naliczył zobowiązanie podatkowe na kwotę 12477 złotych, zatem różnica między tym a tym co ustalił Sąd, także przy uwzględnieniu wyżej wymienionej kwoty 69 złotych, wynosi 4665 złotych. Daje więc to sumę 10451 złotych do odliczenia z łącznej kwoty podatku narażonego przez oskarżoną na uszczuplenie. Dlatego też finalnie opis zarzucanego oskarżonej czynu wymagał zmiany w zakresie przyjęcia kwoty podatku narażonego na uszczuplenie w wysokości (...) złotych.

Zgodnie z art. 60 § 1 kks karze grzywny do 240 stawek dziennych podlega ten kto wbrew obowiązкови nie prowadzi księgi, zaś w myśl art. 61 § 1 kks tej samej karze podlega ten kto nierzetelnie prowadzi księgę. Poprzez księgę na zasadzie art. 53 § 21 kks należy rozumieć także wszelkiego rodzaju ewidencje. Przez nieprowadzenie księgi należy zaś rozumieć całkowite nieprowadzenie księgi lub prowadzenie księgi innej niż wymagana, jeżeli ustawa statuuje obowiązek jej prowadzenia. Nierzetelnym prowadzeniem księgi jest natomiast prowadzenie księgi niezgodnie ze stanem rzeczywistym.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że oskarżona jako podatnik korzystająca ze zwolnień podatkowych, co wynika z jej deklaracji podatkowych, winna

w myśl art. 109 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług

w brzmieniu obowiązującym w czasie prowadzenia przez nią działalności prowadzić ewidencję sprzedaży za dany dzień, nie później jednak niż przed dokonaniem sprzedaży

w dniu następnym. Jako, że oskarżona w lipcu 2012 r. i listopadzie 2012 r. nie ujawniła żadnych dochodów pochodzących z działalności gospodarczej, dla poparcia tej okoliczności nie prowadziła także ewidencji sprzedaży dla potrzeb podatku VAT. Jednak jak ustalono,

w miesiącach tych oskarżona osiągnęła dochody, które winny być opodatkowane, zatem miała też obowiązek prowadzić taką ewidencję. W pozostałych zaś miesiącach, w których oskarżona nie wyjawiała wszystkich osiągniętych dochodów, uznać należało, że za te miesiące ewidencję sprzedaży prowadziła w sposób nierzetelny. W ten sposób oskarżona przy jednolitym zamiarze, wielokrotnym zachowaniem, rozciągniętym w krótkim okresie czasu, popełniła jeden czyn ciągle, wypełniający znamiona dwóch przestępstw skarbowych jednocześnie, z art. 60 § 1 kks oraz z art. 61 § 1 kks – na zasadzie art. 7 § 1 kks. Z tych samych przyczyn, co przywołanych w ocenie prawnej czynu z art. 56 § 2 kks, niewątpliwym jest, że oskarżona czynu tego dokonała umyślnie i w zamiarze bezpośrednim. Konsekwencją popełnienia przez oskarżoną tego czynu było dokonanie przez nią również przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks.

Finalnie na zasadzie art. 62 § 1 kks karze grzywny do 180 stawek dziennych podlega ten kto wbrew obowiązкови nie wystawia faktury lub rachunku, wystawia je w sposób wadliwy albo odmawia ich wydania. W tym zakresie należy wskazać, że obowiązek wystawienia faktury zaliczkowej wynika z art. 19 ust. 11 ustawy z dnia 11 marca 2004 r.

o podatku od towarów i usług w brzmieniu obowiązującym w czasie prowadzenia przez oskarżoną działalności, jak i z § 10 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia

28 marca 2011 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku i usług w brzmieniu obowiązującym w czasie prowadzenia przez oskarżoną działalności. Otrzymanie zaliczki rodzi bowiem z jej chwilą obowiązek podatkowy. Dlatego też oskarżona miała obowiązek wystawić faktury zaliczkowe, nawet jeśli nie dla klienta, to dla siebie i organu podatkowego, aby następnie z tychże faktur z organem podatkowym się rozliczyć w przewidzianym terminie. Zaniechanie tego prowadzi do wypełnienia znamion przestępstwa skarbowego z art. 62 § 1 kks. Oskarżona jako fachowy przedsiębiorca, wiedziała, że taki obowiązek na niej ciąży. Dlatego zdaniem Sądu oskarżona dopuściła się przypisanego jej czynu umyślnie, a z uwagi na wielość takich zachowań w krótkim czasie – w warunkach czynu ciągłego z art. 6 § 2 kks.

Przystępując do uzasadnienia wymiaru kar orzeczonych (...) (...) należy wskazać, iż stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżoną jest znaczny. W jego ocenie kierowano się wytycznymi z art. 53 § 7 kks i wzięto pod uwagę przede wszystkim wagę naruszonych dóbr i przepisów, które mają za zadanie objąć ochroną, czyli dobra w postaci formalnoprawnego porządku podatkowego i wiarygodności dokumentów, motywację oskarżonej, która będąc profesjonalnym przedsiębiorcą i mającą obowiązek dokonywania rozliczeń podatkowych zgodnie z literą prawa podjęła się swoich działań niewątpliwie celem obniżenia kosztów prowadzenia działalności gospodarczej z pokrzywdzeniem należności publicznoprawnych oraz umyślność działania z zamiarem bezpośrednim przy czynie z art. 56 § 2 kks i czynie z art. 60 § 1 kks w zb. z art. 61 § 1 kks.

W niniejszej sprawie do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył uprzednią niekaralność oskarżonej, okoliczności obciążających zaś nie dostrzegł.

Mając powyższe na uwadze, bacząc aby dolegliwość kary była adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonej oraz społecznej szkodliwości czynu, Sąd doszedł do przekonania, że karami właściwymi dla oskarżonej będą kary:

a) za pierwszy z zarzucanych jej czynów z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 70 złotych każda

b) za drugi z zarzucanych jej czynów z art. 60 § 1 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks kara grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych po 70 złotych każda oraz

c) za trzeci z zarzucanych jej czynów z art. 62 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks kara grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych po 70 złotych każda.

Ponadto Sąd na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 2 kk w zw. z art. 39 § 1 kks w zw.

z art. 20 § 2 kks orzeczone wobec oskarżonej niniejszym wyrokiem kary grzywny połączył

i wymierzył karę łączną grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych po 70 złotych każda. Wymierzając karę łączną w granicach przewidzianych przez art. 39 § 1 kks Sąd kierował się zasadą asperacji, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, a także bliski związek czasowy i przede wszystkim przedmiotowy między czynami. W ocenie Sądu orzeczona kara łączna za zarzucane jej czyny jest karą adekwatną do stopnia winy oskarżonej i stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych jej czynów, stanowiącą odpowiednią reakcję na jej postępowanie i zmuszającą ją do stosownej autorefleksji.

Ponadto Sąd obciążył oskarżoną opłatą na rzecz Skarbu Państwa w kwocie

840 złotych. Sąd miał na względzie, że oskarżona jest(...), ale też należy dostrzec, że jest (...), a więc (...). (...). (...).

W tym stanie rzeczy, orzeczono jak w sentencji.